

ทพธธ

เทพธิดา

illust : Shimotsuki04 story : littlebbear96

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ ๑๔๙

ภวโร

เขียนโดย littlebear96

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๖๔

ราคา ๔๒๕ บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

๔/๑๑ หมู่ ๑๑ ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๒๐

ISBN : 978-616-00-4385-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจดिया โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อนุภา อนันตานนท์ พิสูจน์อักษร : วรณวิฐ แดงสุข

ออกแบบปก : ฤชฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Shimotsuki04 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอัมบุ๊กส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๕๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๕๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. ๐ ๒๙๕๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

เมื่อช่วงปลายปีที่แล้วเรามีโอกาสได้ไปเที่ยวที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาค่ะ ระหว่างทางไปเยี่ยมชมโบราณสถาน นั่งรถผ่านแม่น้ำก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าอยากจะลองเขียนนิยายพีเรียดไทย ยุคกรุงศรีอยุธยาค้าง แต่ ณ เวลานั้นเรารู้สึกว่า ตัวเองยังไม่มีศักยภาพมากพอจะเขียนได้เลยพับโครงการเก็บไว้ในใจ กระทั่งวันหนึ่งเราได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ บ.ก. และรุ่นพี่ที่รู้จัก เลยรู้สึกว่าคงจะถึงเวลาแล้วที่เราควรจะออกจากเซฟโซน จนในที่สุด *ภพเธอ* ก็ได้มีโอกาสมาอยู่ในมือของคุณทุกท่านในขณะนี้

ภพเธอ คือเรื่องราวของ ‘ณคุณ’ เด็กหนุ่มที่ไม่เคยสนใจเรื่องโชคกลางหรือความเชื่อใดๆ แต่แล้ววันหนึ่งโชคชะตากลับเล่นตลกให้เขาย้อนเวลากลับไปในอดีตเมื่อเกือบสี่ร้อยปีก่อน และทุกคนต่างเข้าใจว่าเขาคือใครอีกคนที่หายไป ณคุณจึงต้องสวมรอยใช้ชีวิตเป็น ‘เกล้า’ ไปพร้อม ๆ กับไขปริศนาการหายไปของเกล้า และหาหนทางกลับสู่ยุคปัจจุบัน ท่ามกลางสายตาของ ‘ท่านหมื่นภพ’ พี่ชายคนสนิทของเกล้าตัวจริง ที่ไม่เชื่อว่าเขาคือน้องชายที่ตนรู้จักและคอยจับตามองเขาอยู่ตลอดเวลา

การเขียนนิยายเรื่องนี้ท้าทายความสามารถของเราที่สุดตั้งแต่

เขียนนิยายมาเลยคะ เป็นเรื่องที่ต้องทำรีวิซเยอะที่สุด ใช้เวลาร่างพลอตนานที่สุด และเป็นเรื่องที่เขียนด้วยความกังวลมากที่สุด แต่โชคดีที่มีนักอ่านคอยเป็นกำลังใจให้ในเวลาที่เราท้อแท้ จนในที่สุดต้นฉบับเรื่องนี้ก็เสร็จสมบูรณ์จนได้

สำหรับเรา *ภพเธอ* คือนิยายที่ทำให้ความรู้สึกอบอุ่นใจ แต่ท่ามกลางกลิ่นหวานหอมของความรักก็ยังคงสัมผัสได้ถึงความขมปร่าจากน้ำตาและความเจ็บปวดด้วยเช่นกัน และเราพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นอีกหนึ่งผลงานที่เราภาคภูมิใจมาก ๆ ค่ะ

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ Deep Publishing ที่คอยสนับสนุนและให้คำปรึกษาอันแสนอบอุ่น ขอขอบคุณคุณลุง @Shimotsuki04 สำหรับภาพประกอบสวย ๆ สำหรับนักอ่านทุกท่าน หวังว่านิยายเรื่องนี้จะเป็นความสุขเล็กๆ ในวันที่เหนื่อยล้าของคุณนะคะ

ขอให้ทุกวันของคุณเป็นวันที่มีแต่รอยยิ้มค่ะ

littlebear96

หมายเหตุสำนักพิมพ์

ภาษาที่ใช้ในนิยายเรื่องนี้อาจไม่ถูกต้องตามประวัติศาสตร์ทั้งหมด ผู้เขียนเลือกใช้เพียงบางส่วนเท่านั้น เพื่ออรรถรสในการติดตามเรื่องราว ด้วยเกรงว่าหากใช้เต็มรูปแบบอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจยากหรือรู้สึกติดขัด

แม้วัฒนธรรมส่วนใหญ่ในเรื่องจะใกล้เคียงกับความเป็นจริง แต่อาจมีบางจุดที่ไม่ได้อ้างอิงตามประวัติศาสตร์หรือข้อมูลจริงทั้งหมด เพื่อให้สะดวกต่อการดำเนินเรื่องราวและอรรถรสในการอ่าน ผู้เขียนขอชี้แจงว่าไม่ได้มีเจตนาจะบิดเบือนประวัติศาสตร์แต่อย่างใด ขอให้ผู้อ่านโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่านด้วย

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

พุทธศักราช ๒๕๖๔ คือช่วงเวลาที่ยุทธศาสตร์และเทคโนโลยีบนโลกพัฒนาไปไกลถึงขั้นมีแผนการจะทำทริปทามมนุษย์ไปทั่วอวกาศกันแล้ว แต่ก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยจางหายไปตามกาลเวลา สิ่งที่เป็นขั้วตรงข้ามกับวิทยาศาสตร์ นั่นคือความเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็นทั้งหลาย รวมไปถึงเรื่องโชคลางและดวงชะตา

และตอนนี้ผมก็กำลังนั่งอยู่ตรงหน้าผู้เขียนชาญเรื่องที่ว่านั้น

“อือออ พระราหูเข้าราศีเกิดอยู่พอดีด้วย ดวงเจ้าชะตากำลังมีเคราะห์นะเนี่ย”

เสียงติดจะแหบนิด ๆ ของหญิงวัยเกษียณผู้สวมชุดขาวทั้งตัว ดั่งขึ้น หลังจากเอาวันเดือนปีเกิดผมไปนั่งขีด ๆ เขียน ๆ ตัวเลขลงในกระดาษอยู่ครู่ใหญ่ ดวงตาขุ่นมัวของคุณป้าหมอดูร่างท้วมจับจ้องมายังใบหน้าของผมอย่างพิจารณา ในขณะที่ผมพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ผลัดถอนหายใจออกมาให้เป็นการเสียมารยาท แต่ในใจก็คิดอยู่ทุกวินาที

‘ทำไมผมต้องมานั่งอยู่ตรงนี้ด้วยวะ...’

“ดูๆ แล้วก่อนหน้านี้คงเจอมาหลายเรื่องเลยละสิ ในดวงมี
เกณฑ์เจออุบัติเหตุด้วย”

“ใช่ครับป้า ช่วงนี้มันช่วยๆ หลายเรื่องเลย เดือนที่แล้วก็
โทรศัพท์หาย อาทิตย์ก่อนก็เกือบโดนมอไซค์เฉี่ยว แล้วนี่ไอ้คุณมันจะ
เป็นอะไรไหมป้า”

ชายหนุ่มผมทองในชุดนักศึกษาที่ไม่ค่อยจะเรียบร้อยนักนั่งอยู่
ข้างกายผมรีบถามไถ่ ผมลอบชำเลืองมองเพื่อนสนิทแวบหนึ่ง พบว่า
แววตานั้นดูจริงจังและตั้งใจฟังมากกว่าตัวผมที่เป็นคนถูกทักซะอีก

“ไม่ถึงขั้นเจ็บหนักหรอก แต่ดูจากดวงแล้ว อีกไม่นานคงจะเจอ
เรื่องหนักหนาอยู่พอสมควร เร็วๆ นี้เลยละ มันเหมือนเป็นกรรมจาก
ในอดีต ยังไงก็เลี่ยงไม่ได้ ช่วงนี้ก็หมั่นเข้าวัดทำบุญ สวดมนต์ นั่งสมาธิ
แผ่เมตตาบ้างแล้วกัน จะช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาได้”

“...ครับ” ผมตอบด้วยน้ำเสียงแกนๆ จากนั้นก็นั่งฟังเพื่อนสนิท
ซักใช้ถามถึงเรื่องราวต่างๆ ในอนาคตของผมกับคุณป้าหมอดูต่อไป
ส่วนตัวเจ้าของดวงอย่างผมก็ฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

ผมชื่อ ณคุณ พัฒนธาดา เพิ่งจะอายุยี่สิบปีเต็มไปเมื่อเดือน
ก่อน ผมเป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่สาม
ของมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งย่านใจกลางเมือง ก่อนหน้านี้ชีวิตผม
ก็ปกติดีมาตลอด ผมเจอแต่เพื่อนดีๆ มีสังคมที่ดี การเรียนราบรื่น
ผลคะแนนอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ กระทั่งผ่านพ้นวันเกิดอายุครบ
ยี่สิบปีไปผมก็เหมือนจะดวงตกโดยไม่ทราบสาเหตุ

เริ่มจากทำโทรศัพท์มือถือหาย ผลการสอบมิดเทอมวิชาภาค
คาบเส้นมินิ เสียคะแนนได้กตกรอบแบบหวุดหวิด บทความวิเคราะห์ที่ทำ
ส่งอาจารย์ก็โดนลบและไม่มีชิ้นดี ผมเดินสะดุดนูนนี่เจ็บตัวอยู่บ่อยครั้ง
และล่าสุดก็อย่างที่เพื่อนผมบอกไป สัปดาห์ก่อนผมเกือบจะถูกรถ
มอเตอร์ไซค์วินในมหาวิทยาลัยเฉี่ยวเอา

ไอ้เรื่องดวงตกหรือกรรมจากอดีตอะไรของคุณป้าหมอดูนั่น

ผมว่าคงไม่ใช่หรอก มันเป็นความประมาทเลินเล่อของผมเองมากกว่า ผมเกือบโดนมอเตอร์ไซด์วินฉีดยเพราะตัวเองไม่ได้มองทางให้ดี ทำโทรศัพท์มือถือหายเพราะเผลอวางไว้ในห้องน้ำสาธารณะตอนล้างมือ กระแสนตลกเพราะวันนั้นปวดไม่เกรนจนทำข้อสอบไม่รู้เรื่อง

แต่ริชหรือไอริ เพื่อนสนิทของผมผู้เชื่อเรื่องโชคลางแบบเข้ากระดูกดำไม่คิดแบบนั้น มันเชื่อว่าผมกำลังดวงตกเลยพยายามลากผมไปทำบุญและตระเวนดูดวงชะตา ซึ่งแน่นอนล่ะว่าผมไม่ยอมไป แต่สุดท้ายก็โดนมันหลอกพามาบังคับดูหมอได้ต้นมะขามในวัดจนได้

“ปะ กลับกัน เดียวกูไปส่งมึงที่หอ”

หลังจากภารกิจหลอกพามาหาหมอดูคลุ้มแล้ว ไอริก็หันมาชวนผมกลับทั้งที่ยัมแป้นจนตาปิด

“ตอนขามามึงก็พูดจึ บอกจะไปส่งกูที่หอ หอกูอยู่ในวัดหออ” ผมตวัดสายตามองคนข้างกายด้วยความขุ่นเคืองเล็กน้อย ที่ตั้งของหอพักผมกับบ้านของไอริอยู่ทางเดียวกัน ถ้าวันไหนเลิกเรียนพร้อมกัน ผมก็ตีรถม้านักกลับหออยู่บ้าง แต่วันนี้ตอนแรกผมกะจะนั่งทำงานอยู่ที่หอสมุดมหา’ลัยแล้วค่อยกลับช่วงค่ำ ๆ ไอริก็ดันคะยั้นคะยอว่าจะไปส่งผมให้ได้

ตอนแรกผมก็ไม่ได้คิดอะไรมากหรอกทั้งที่มันขับเลยหอของผมไป ผมถึงเริ่มสงสัย ไอริก็ต่อแหลว่าหิว จะขับไปห้างหาอะไรกินกัน จากนั้นมันก็พาผมเลี้ยวเข้าวัด ผมถึงได้รู้ซึ่งว่ามันหาเรื่องทำอะไรพิเรนทร์ ๆ อีกแล้ว พอมาถึงปั๊มน้ำมันก็ลากผมมาที่โต๊ะหมอดูทันที ทั้งยังจ่ายค่าครูให้เสร็จสรรพตามประสาคนบ้านรวย ทั้งที่ผมไม่ได้อยากจะดูหมอเลยแม้แต่หน่อย

“โห ก็กูเป็นห่วงนี่หว่า เห็นช่วงนี้มึงดวงตกเลยพามาเช็กชะชะหน่อย แล้วกูก็ตั้งใจจะมาดูดวงอยู่แล้วด้วย มึงอย่าโกรธดิ”

คนพูดยิ้มแผล่พลางเอาไหล่กระแทกไหล่ผมเบา ๆ พยายามจะคลายความขุ่นเคืองของผม

ไอริร์รู้ว่าผมไม่ค่อยเชื่อเรื่องดวงเรื่องโชคลางอะไรพวกนี้ ผมเชื่อในการกระทำของตนเอง ชีวิตเป็นของเรา เราเป็นคนเลือกจะทำหรือไม่ทำอะไร ที่ช่วงนี้ผมเจอเรื่องประดังประเดมากมายก็จริง เป็นเพราะความผิดพลาดของตัวเอง ไม่ใช่ดวงชะตาลิขิต แต่ริร์มันก็หวังดีแหละถึงได้ตัดสินใจพาผมมาแก้ปัญหาด้วยวิธีในแบบของมัน พอคิดว่าเพื่อนเป็นห่วงผมถึงขนาดนั้น ผมก็โกรธมันไม่ลงหรอก

อีกอย่าง...ผมไม่ได้เป็นคนจ่ายค่าดูเองด้วย เพราะงั้นก็ช่างมันเถอะ

“แต่มีงี้ก็แค่ฟัง ๆ ไว้พอ อย่าคิดเยอะ กูว่าเจ้านี้คงไม่แมนวะ”

ไอริร์พูดขึ้นระหว่างที่พวกเราเดินตากแดดร้อน ๆ กลับไปที่รถ

“ทำไม เพราะป้าเขาบอกว่าปณณังยังไม่ใจอ่อนกับมึงอะเธอ”

ผมชำเลืองมองมันอย่างรู้ทัน ปณณังที่ว่าก็คือน้องรหัสของผมที่ไอริร์ตามเที่ยวได้เที่ยวชื่อมาได้ปีกมาแล้ว แต่น้องก็ยังไม่มียุติว่าจายยอมใจอ่อน ตกลงปลงใจเป็นแพนด้วยสักที อาจจะเป็นเพราะด้วยลูกเพื่อนผมที่ดูออกแนวเพลย์บอยนิด ๆ คงจะทำให้ปณณังไม่ไว้ใจละมั้ง

“ลัส รู้ทันอีก”

คนตัวสูงกว่าผลึกหัวผมเบา ๆ แล้วกดปลดล็อกรถ ผมยึดตัวเองเข้าไปนั่งที่เบาะข้างคนขับ จากนั้นรถ Audi สีเงินก็เคลื่อนตัวออกจากวัดมุ่งหน้าสู่ถนนใหญ่

“เดี๋ยวลูกพาไปดูชินแสที่แม่กูประจำดีกว่า คนนั้นอะแมนจริง”

“พอเลย กูไม่ไปไหนทั้งนั้น” ผมสวนกลับด้วยน้ำเสียงจริงจัง ถึงไอริร์จะคะยั้นคะยออย่างไร แต่ผมก็ไม่คล้อยตามเลยแม้แต่น้อย

อย่างที่บอก ผมเชื่อในการกระทำของตนเอง เชื่อในสิ่งที่สามารถจับต้องและพิสูจน์ได้มากกว่าเรื่องดวงชะตา และผมมองว่าการไปหาหมอดูไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ผมก็แค่ต้องระมัดระวังในการใช้ชีวิตให้มากขึ้น ดูแลสุขภาพและตั้งใจเรียนมากขึ้นก็แค่นั้น

แล้วอีกอย่างนะ ค่าหมอดูแพงจะตาย ครอบครัวผมเป็นชนชั้นกลาง ไม่ได้รวยมีธุรกิจหลักหรือล้านแบบบ้านไอ้ธีร์ ผมคงไม่เอาเงินไปละลายกับเรื่องพรรคนั่นแน่ ๆ เก็บไว้จ่ายค่าหอค่ากินอยู่ดีกว่า

“เจอกันพรุ่งนี้” ผมบอกลาเพื่อนพลาบปลดสายเข็มขัดนิรภัย ออกเมื่อรถมาจอดอยู่ที่หน้าหอพัก

“ไม่อยากจะเช็กดวงจริง ๆ เหมอ ชินแสดคนนี่แม่นจริง ๆ นะเว้ย” ธีร์ยังไม่วายพูดโน้มน้าว

“ไม่ไป ถ้ามีงพูดอีกคำเดียว กูจะแข่งให้ปัดถ์เกลียดชู้หน้ามึง” ผมยกนิ้วขึ้นชี้หน้ามัน ไอ้ธีร์เซนซิทีฟกับเรื่องโชคกลางและคำแข่งมาก ปฏิกริยาตอบรับของมันจึงเป็นการมองผมตาเขียว

“ไอ้สัตว์คุณ มึงรีบลงจากรถกูไปเลยก่อนที่กูจะถีบส่ง”

ไม่พูดเปล่ามันยังยกเท้าขึ้นมาจริง ๆ ผมรีบชิงเปิดประตูลงจากรถเดินเข้าไปในหอ มองตามรถ Audi สีเงินเล่นจากไปพลาบหัวเราะเบา ๆ อย่างสะใจที่แกล้งเพื่อนกลับได้

ผมกับไอ้ธีร์นับว่าสนิทกันมากที่สุดในบรรดาเพื่อนในภาควิชา ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะมันเป็นเพื่อนคนแรกที่ผมรู้จักในรั้วมหาวิทยาลัย หรือเพราะนิสัยเฟรนด์ลีเกินมนุษย์มนาทั่วไปของมันที่ทำให้ผมรู้สึกสนิทใจได้อย่างรวดเร็ว แม้นิสัยจะต่างกันไม่น้อยเพราะผมเป็นพวกปากไวใจร้อน ผิดกับไอ้ธีร์ที่เป็นสายไกล่เกลี่ย แต่อย่างไรพวกผมก็ทนคบกันมาได้จนถึงปีสาม แล้วผมก็หวังว่าจะเป็นเพื่อนกับมันแบบนี้ต่อไปได้เรื่อย ๆ

ผมแวะซื้ออาหารกับขนมในร้านสะดวกซื้อได้หอพักก่อนขึ้นห้อง ยัมเพลงในลำคอไปด้วยระหว่างรอลิฟต์ขึ้นไปยังชั้นที่พักของตัวเอง หอที่ผมอยู่เป็นหอนอก ราคาค่อนข้างสูงแต่อยู่ใกล้มหาวิทยาลัย ห้องมีพื้นที่กว้างขวาง มีนักศึกษาอาศัยอยู่ที่หอนี้เยอะเหมือนกัน

ด้วยความที่ผมเป็นลูกคนเดียวและครอบครัวพอจะมีกำลัง จึงยอมทุ่มเทเงินซื้อความสะดวกสบายให้ แต่ผมก็ไม่ได้รบกวนเงินที่บ้าน

อย่างเดียว ผมรับจ๊อบถ่ายแบบให้ร้านเสื้อผ้าในไอจีด้วย ก็พอจะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่ไปได้บ้าง

ผมกินอาหารเย็น จากนั้นก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นมานั่งทำการบ้านต่อ ชีวิตนักศึกษาปีสามเรียกได้ว่าหนักหน่วงกว่าปีก่อน ๆ แบบเทียบไม่ติดฝุ่น หลังเลิกเรียนก็ต้องกลับมานั่งทำรายงาน เดี่ยว ๆ ก็มีควิซมีสอบ บางทีเสาร์อาทิตย์ก็มีคิวไปถ่ายเสื้อผ้าอีก ผมมัวแต่นั่งทำการบ้าน อ่านหนังสือ ทำงานจนแทบไม่มีเวลาไปเที่ยว แทบไม่มีเวลากลับไปหาพ่อแม่ที่ต่างจังหวัดด้วย

ครี๊ดดด

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานสั่นครี๊ดคราด เรียกห้องความสนใจให้ผมที่กำลังนั่งจ่อจ้องอยู่กับการแปลบทความเบนสายตาจากหน้าจอโน้ตบุ๊กไปมองมัน รอยยิ้มกว้างปรากฏขึ้นทันทีเมื่อเห็นชื่อที่แสดงอยู่บนหน้าจอ

‘แม่’

“ว่าไงครับคุณนาย โทร. มาแบบนี้คิดถึงลูกชายละสิ” พอรับสายปั๊บผมก็ส่งเสียงแซวเปิดบทสนทนาทันที

“ก็ใช้นะสิ มัวแต่ติดสาวติดหนุ่มที่ไหนอยู่หรือไง ไม่วอ. หาพ่อแม่เลยนะ”

น้ำเสียงแงงอนตัดพ้อดังมาตามสาย แม่ของผมเป็นปลัดอาวุโสประจำอำเภอหนึ่งในจังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นคนใจบุญสุนทาน ชอบเข้าวัดทำบุญไม่ขาด และเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่ขี้ใจน้อยมากคนหนึ่ง ถ้าผมไม่ได้โทร. กลับไปหาสักหนึ่งสัปดาห์ แม่ก็จะออกอาการน้อยใจแบบนี้ละ

“ไม่ได้ติดสาวติดหนุ่มอะไรเลยครับ คุณติดทำรายงานนี้แหละ ขอโทษนะครับคุณนาย” ผมรีบส่งเสียงออดอ้อน ได้ยินเสียงถอนหายใจจากปลายสาย

“เรียนหนักเลยใช่ไหม เหนื่อยไหมลูกช่วงนี้ สัมกินข้าวบ้างหรือ

เปล่า อย่าลืมนะเดี๋ยวปวดท้อง”

“ไม่ลืมครับแม่ คุณกินครบวันละสามมื้อเลย”

“แล้วนอนดึกหรือเปล่า พักผ่อนบ้างนะลูก เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้งไปละแย่เลย”

“ช่วงนี้นอนไม่ดึกครับ แม่ไม่ต้องห่วง” ผมเอ่ยให้คุณนายซี้กั้วลมันใจ ถึงผมจะอายุยี่สิบแล้ว แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปีในสายตาของคนเป็นพ่อเป็นแม่ ผมก็ยังคงเป็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ ที่วิ่งเตาะเตาะอยู่ในสนามหน้าบ้านไม่เปลี่ยนแปลง และนั่นก็ทำให้ผมไม่รู้ลึกลับซัดเซินที่จะออกอ้อนผู้ให้กำเนิดเหมือนเมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็ก

“ดีแล้ว ยังไงก็พักผ่อนเยอะ ๆ ระวังตัวด้วยนะลูก ตอนน้องธีร์บอกแม่ว่าคุณเกือบโดนรถชน แม่ตกใจมากเลยนะรู้ไหม”

ประโยคนั้นของแม่ทำให้ผมนึกเช่นเดียวกับเพื่อนตัวแสบอยู่ในใจวันก่อนแม่โทร. มาหาตอนผมนั่งกินข้าวอยู่ที่โรงอาหารในมหาวิทยาลัย ไร่ธีร์ก็นั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วมันดันปากสว่างบอกว่าผมเกือบโดนรถเฉี่ยว ทำเอาแม่ตกอกตกใจยกใหญ่ ผมเลยโดนดูเรื่องไม่ระวังตัวทั้งที่จริง ๆ มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไรขนาดนั้น ก็แค่เกือบ ๆ เอง ยังไม่ได้โดนชนจริง ๆ ชะหน่อย

ไร่ธีร์ชอบทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ตลอด น่าเตะจริง ๆ

“เออคุณ แล้วเสาร์อาทิตย์นี้ว่างไหม วันจันทร์เป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์ด้วย คุณจะกลับมาบ้านไหม”

โชคดีที่แม่เปลี่ยนหัวข้อสนทนา ทำเอาผมโล่งใจไม่น้อยที่ไม่โดนดูอีก

“กลับครับ อาทิตย์นี้คุณว่าง อยากกลับไปกินกับข้าวฝีมือแม่แล้ว”

“ดีแล้ว อาทิตย์นี้วันเกิดหลวงตาด้วย จะได้ไปทำบุญที่วัดกัน คุณจะกลับมาวันไหนล่ะ”

“คงจะกลับมาวันนี้อายุ ๆ ครับ คุณเลิกเรียนตอนบ่ายสอง เรียน

เสร็จก็นั่งรถตู้กลับบ้านเลย”

“ได้ งั้นเดี๋ยวแม่จะทำข้าวเย็นไว้รอ อยากกินอะไรล่ะ”

“อยากกินแกงเลียงกุ้ง ปลาผัดเปรี้ยวหวาน อีอออ ยำไข่ดาว
ด้วยได้ไหมครับ”

“ได้ ๆ เดี่ยวแม่ทำไว้ให้ เดินทางกลับดี ๆ พรุ่งนี้เจอกันนะลูก”

“โอเคครับคุณนาย ฝันดีนะครับ”

ปลายสายตัดสัญญาณไป ผมจึงวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ
ดั้งเดิม เมื่อคิดว่าจะได้กลับไปหาครอบครัว มุมปากของผมก็โค้งขึ้น
เป็นรอยยิ้มบาง ถึงเมืองหลวงจะสะกดกสบายมากขนาดไหน แต่การ
จราจรที่ติดขัดแสนสาหัสและความวุ่นวายอีกหลายสิ่งที่ได้เผชิญมา ก็
ทำให้ผมชอบบรรยากาศของสวนผลไม้และถนนโล่ง ๆ แถวบ้านที่
ตัวเองเติบโตมากกว่าอยู่ดี

ผมเก็บความคิดถึงบ้านเอาไว้ ยกมือขึ้นดินแฉ่นสายตาที่มักสวม
เวลาที่ต้องทำงานบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ให้เข้าที่เข้าทาง กลับไป
ชะมักเขม่นกับการแปลบทความส่งอาจารย์ต่อไป

ตอนนั้นผมไม่เคยคาดคิดว่าการกลับไปเยี่ยมบ้านในครั้งนี้ จะ
ทำให้ผมต้องเผชิญหน้ากับบางสิ่งที่ผมไม่เคยเชื่อถือมาตลอดชีวิต และ
ไม่เคยนึกฝันว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวเอง

๑

ปรากฏการณ์

ถึงจะเป็นเช้าวันศุกร์ที่ทุกคนรอดอย เพราะพรุ่งนี้จะได้หยุดพักผ่อนกันเสียทีหลังจากเรียนหนักกันมาทั้งสัปดาห์ แต่ผมที่นั่งอยู่ใต้ถุนตึกคณะกลับรู้สึกไม่สดชื่นเท่าที่ควรนัก สาเหตุมาจากคลาสเรียนที่เพิ่งจบไปมีการประกาศคะแนน และคะแนนวิชของผมออกมาต่ำกว่าที่คาดหวังเอาไว้ ทำเอาผมหมดอารมณ์จนไม่อยากจะทำอะไรเลย

“นี่ไง กูบอกแล้วว่ามึงดวงตกให้ไปทำบุญไปดูดวงบ้างก็ไม่เชื่อ”
เสียงไอ้ธีร์ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามดังขึ้น

“เกี่ยวอะไรกับดวงตกวะ”

“ทำไมจะไม่เกี่ยว เวลาคนเราดวงช่วย อะไรมันก็แย้ไปหมดแบบที่มึงเจออยู่นี่ไง”

เหตุผลแปลก ๆ ของเพื่อนทำเอาผมปวดหัวตุบ ๆ ขึ้นมา แต่ก็ขี้เกียจจะต่อล้อต่อเถียง เลยปล่อยให้มันพล่ามไป

“เอาน่า แค่วะคะแนนวิชไหนเดี๋ยวกงไม่ทำให้เกรดมึงตกไปเยอะแยะหรอก อย่างมากที่สุดก็แค่ ๐.๑”

ดูท่าธีร์มันคงจะสังเกตเห็นว่าผมซีเรียสจริงจัง ๆ เลยกเล็กแห่แล้ว

เอาซีตเรียนเคาะหัวผมเบาๆ เป็นเชิงปลอบ มืออีกข้างก็ยกแก้วน้ำ
 อัดลมขึ้นดูด้วยสีหน้าอ่อนคลาย

“มึงนี่ก็ซิดิเนอะ” ผมมองคนที่ได้คะแนนต่ำกว่า แต่ยังคงมี
 ท่าทางสบายๆ ได้อย่างนึกอิจฉา

ไอ้ธีรถือคติไม่ซีเรียสกับทุกสิ่งในชีวิต รวมไปถึงเรื่องการเรียน
 ด้วย มันไม่ค่อยจะสนใจเก็บเกรดอะไรหรอก บอกว่าแค่เรียนจบก็
 พอแล้ว แต่ที่มันพูดแบบนั้นได้เพราะบ้านมันรวยไง เดี่ยวพอเรียนจบ
 มันก็กลับไปช่วยธุรกิจที่บ้าน ไม่เหมือนผมที่ต้องใช้เกรดไปสมัครงาน
 อีกทั้งอัตราการแข่งขันของบัณฑิตจบใหม่ก็สูงชะเหลือเกิน จะไม่ให้ผม
 คิดมากได้อย่างไร

“เออ มึงก็หัดทำตัวแบบกูบ้างนะคุณ อย่าซีเรียส ไว้ค่อยแก้ตัว
 คราวหน้าก็ได้ ว่าแต่พวกปีสองเล็กยังวะ”

ดวงตาเรียวของไอ้ธีรสอดสายไปทั่ว พยายามมองหาเป้าหมาย
 ที่ทำให้มันไม่ยอมกลับบ้านกลับช่องไปสักทีทั้งที่เลิกเรียนแล้ว

“อีกสิบนาที่มั่ง ปิณณ์ทักมาบอกเมื่อกี้ว่า ‘จารย์ปล่อยซ้า’

“โห ‘จารย์’ สอนเกินเวลาได้ไง ใช้ไม่ได้ๆ”

ไอ้ธีรทำหน้าเหมื่อย หยิบน้ำแข็งในแก้วขึ้นมาเคี้ยวกรุบๆ แก่แข็ง

“แล้วมึงจะนั่งรอทำไม เลิกเรียนแล้วก็กลับไปเซ่ทีดิ”

“กูนั่งรอเป็นเพื่อนมึงนี่ไง เดี่ยวมึงเหงา กูเป็นเพื่อนที่ดีปะ” มัน
 หันมาส่งยิ้มต่อแหล ผมแค้นเสียดาย มองคนที่ทำตัวเป็นเพื่อนที่ดีเกิน
 เบอร์ด้วยสายตารู้ทัน

คือวันนี้ผมเอาเลกเซอร์มาให้ปิณณ์ ไอ้ธีรซึ่งกำลังตั้งหน้าตั้งตา
 จิบน้ำองรหัทผสมอยู่ จึงไม่รอช้าที่จะทำตัวเป็นเพื่อนที่ดี นั่งรอเป็นเพื่อน
 คุยฆ่าเวลาทั้งที่ผมไม่ได้ต้องการ พูดตรงๆ ว่าผมก็แปลกใจกับการ
 กระทำของเพื่อนอยู่เหมือนกัน

วิธีที่ผมรู้จักตอนปีหนึ่งดูเป็นคนที่ไม่ได้เอ่ยถามมีความสัมพันธ์
 แบบผูกมัดด้วยซ้ำ เห็นมันคุยกับคนนั้นคนนี่ไปเรื่อย ไม่จริงจังกับใคร

ลักที่ จนกระทั่งมาถึงวันแรกพบเมื่อปีที่แล้ว ซึ่งพวกผมปีสองไปปรับ
หน้าที่เป็นที่สันทนาการให้ห้อง ๆ ปีหนึ่ง

นั่นเป็นครั้งแรกที่ไอริรีได้เจอกับปณณ์ ผมเห็นเพื่อนตัวเองมอง
เด็กหนุ่มตัวเล็กหน้าตาน่ารักคนนั้นไม่วางตา แสดงท่าทางอยากรู้จัก
เต็มที่ ตอนแรกผมคิดว่ามันก็คงแค่อยากเตาะไปตามเรื่องตามราวปกติ
ของมัน เลยไม่ค่อยสนใจเท่าไร กระทั่งปณณ์จับสลากได้ผมเป็นพีรหัท
ผมเลยพูดปราบไอริรีให้ลดการเตาะน้องลงบ้าง ผมรู้นิสัยเพื่อนตัวเอง
เลยกลัวพวกมันสองคนจะมีปัญหาที่หลังจนมองหน้ากันไม่ติด แต่
คำตอบของไอริรีทำให้ผมประหลาดใจ

*“กูไม่ได้เตาะเล่น ๆ คนนี้กูจริงจัง คุณ กูชอบน้องรหัทมึงวะ ชอบ
มากจริง ๆ ตั้งแต่วันแรกที่เจอ รักแรกพบเลย”*

ผมยังจำน้ำเสียงหนักแน่นและแววตาจริงจังของมันได้ดี ซึ่งเป็น
อะไรที่เหนือความคาดหมายมาก ผมไม่เข้าใจว่าคนเราจะรู้สึกชอบใคร
มากขนาดนั้นได้เพียงแค่แรกสบตาจริง ๆ นะเหออ บอกตรง ๆ ว่าผม
ไม่ค่อยจะเชื่อคำพูดไอ้เพื่อนจอมกะล่อนของตัวเองเท่าไร แต่ผ่านมา
ปีกว่าแล้วไอริรีก็ยังคงตั้งหน้าตั้งตาจับปณณ์อยู่คนเดียว ในสายตามัน
ตอนนี้ไม่มีใครเลยนอกจากปณณ์

แปลว่ารักแรกพบคงมีจริงละมัง แค่มันไม่ได้เกิดขึ้นกับผม

“เฮ้ย คุณ มีสาวมองมึงอยู่อะ”

ระหว่างที่ผมกำลังนั่งเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือฆ่าเวลา เสียง
กระซิบของไอริรีก็ดังขึ้น ผมจึงหันไปมองตามสายตาของมัน พบว่ามี
รุ่นน้องผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนหนึ่งกำลังมองมาทางผม พอสบตากัน
เธอก็ยิ้มให้แบบชิน ๆ ผมยิ้มตอบไปตามมารยาท แล้วรีบหันกลับไป
หาเพื่อนด้วยความรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย

“ไม่สนใจเหออ กูว่าน่ารักตินะ”

ไอริรียังคงขำเสียงไปทางน้องคนนั้นไม่เลิกว้า ผมส่งสายตาดู ๆ
ให้มันเลิกมอ ก่อนจะกลับไปจดจ่อกับเกมในโทรศัพท์มือถือต่อ

ถึงผมจะไม่ได้คิดว่าตัวเองหน้าตาดีอะไรมากมาย ทว่าที่ผ่านมา ก็มีคนเข้ามาจีบผมไม่น้อยทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่เชื่อไหมว่าจนถึงตอนนี้ผมยังไม่เคยมีแฟนเลยสักคน ไม่สิ ผมไม่เคยรู้สึกชอบใครเลย ด้วยซ้ำ ตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมเพื่อนร่วมรุ่นต่างก็มีความรัก มีพื้ปี่เลิฟกันทั้งนั้น แต่ผมกลับไม่เคยนึกชอบใครในเชิงชู้สาวเลย เล่าให้ใครฟังส่วนใหญ่เขาก็แปลกใจกันทั้งนั้น

“นี่ก็ยังไม่ใช่สเปกมึงอีกเหรอ”

“เออ”

“ผู้หญิงก็ไม่ชอบ ผู้ชายก็ไม่ชอบ กูไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมึงถึงไม่ชอบใครเลยวะ”

ไอธรีก็เป็นอีกคนที่มักจะถามคำถามนี้กับผมบ่อยๆ ไม่รู้สิ ไม่ใช่ว่าผมไม่อยากมีแฟนนะ เห็นคนอื่นมีคนอยู่ข้างๆ ผมก็นึกอยากมีแฟนกับเขาบ้างเหมือนกัน แล้วผมก็ไม่ได้ปิดกั้นตัวเอง ผมไม่ใช่เรียสว่าคนที่เข้ามาหาจะเป็นเพศไหน แต่มันไม่มีใครที่ทำให้ผมรู้สึกหัวใจเต้นแรงได้เลย

จนบางครั้งผมก็แอบคิดว่าตัวเองผิดปกติหรือเปล่านะ ที่ไม่เคยรู้สึกอะไรกับใคร หรือผมแค่ยังไม่เจอคนที่ทำให้ผมรู้สึกแบบนั้นกันแน่...

“ไม่รู้วะ ก็แค่ไม่รู้สิก็อะไร” ผมตอบอย่างจบบัญญา จะให้ตอบอย่างไรละ ในเมื่อผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงเป็นแบบนี้

“หรือไม่ที่มึงยังโสดอยู่แบบนี้อาจจะเพราะไปสาบานอะไรกับใครเขาไว้เปล่า”

ประโยคนั้นทำให้ผมเงยหน้าขึ้นจากจอโทรศัพท์มือถือ ขมวดคิ้วใส่เพื่อนโดยอัตโนมัติ

“อะไรของมึง”

“กูเคยได้ยินว่าพวกที่ไม่มีแฟนทั้งหลายอะ อาจจะเพราะชาติก่อนเคยไปสาบานกับใครไว้ว่าจะรักกันไปทุกชาติ ทีนี้พอตายแล้วดันมาเกิดไม่พร้อมกันก็เลยโสดยาว บางทีเนื้อคู่มึงอาจจะยังไม่มาเกิด

ก็ได้นะเว้ย”

“กูว่าไม่ใช่ละ ตายก็คือตาย ตายแล้วก็จบ จะมาติดค้างอะไร”

“เ้า ก็ในทางศาสนามีเรื่องเวรกรรมไม่ใช่หรือ อย่างคนรอบ ๆ ตัวที่เกิดมาเจอกัน ก็เพราะเคยทำบุญทำกรรมร่วมกันไว้ไง ซาดิก่อน มึงอาจจะเคยสัญญาอะไรกับใครแล้วจำไม่ได้ก็ได้”

ไอ้ธีร์ยังไม่เลิกจินตนาการบรรเจิด ผมกดลือกโทรศัพท์มือถือพร้อมจ้องมันด้วยสายตาจริงจัง

“ก่อนอื่นนะ มึงพิสูจน์ได้ไหมล่ะว่าซาดิก่อนมีจริง”

“...”

“กูก็แค่งยังไม่เจอคนที่กูชอบ ก็แค่นั้นแหละ ไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องพรรคินั้นหรอก”

“ก็เนี่ย มึงก็เป็นชะแบบเนี่ยย”

ไอ้ธีร์ลากเสียงยาว หน้าตาไม่สบอารมณ์เล็กน้อยที่หาเหตุผลมาค้านผมไม่ได้

“ขอร้องไม่เชื่ออย่าลบหลู่ มึงไม่เคยได้ยินหรือ ระวังเถอะ เตี่ยวมึงก็เจอดี”

“กูไม่ได้ลบหลู่เลย กูแค่ไม่เชื่อ อีกร้อย...เจอก็เจอดี จะได้รู้กันไปเลยว่าไอ้เรื่องซาดิก่อนแล้วอะไรนี้มีจริงไหม” ผมตอบเสียงเรียบขณะกดปลดลือกโทรศัพท์มือถือเล่นโซเซียด ไอ้ธีร์บ่นว่าผมหัวแข็ง ทั้งยังพิมพ์ว่าขอให้ผมเจอผีหลอกสักครั้งจะได้เช็ด

โอเค ผมยอมรับว่าผมหัวแข็งในบางเรื่อง อาจจะด้วยการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ไม่เคยจำกัดกรอบความคิด ทำให้ผมเป็นพวกเชื่อมั่นในความคิดของตัวเอง คือผมก็นับถือพุทธศาสนานะ แต่ไม่เชื่อเรื่องผีสางวิญญาณโชคลางอะไรพวกนั้น

ผมเข้าวัดทำบุญทำทานเพื่อความสบายใจและความรู้สึกที่อยากแบ่งปันสิ่งที่ตัวเองมีเพื่อช่วยเหลือคนอื่น ไม่เคยคิดว่าทำบุญแล้วจะได้ขึ้นสวรรค์ ส่วนเรื่องซาดินี้ซาดิหน้าเป็นสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ และ

เวรกรรมสำหรับผมก็คือผลสะท้อนจากการกระทำของตัวเอง

คนเราถ้าทำสิ่งดี ๆ ก็จะมีคนชัวลยนวนลอยู่มากมายก็เถอะ แต่ผมก็เชื่อว่ามันจะไม่เป็นแบบนี้เสมอไป วันนี้ไม่ได้รับผลกระทบ สักวันก็ต้องได้รับการลงโทษในทางใดทางหนึ่ง ไม่ว่าจะป็นด้านกฎหมายหรือจิตใจ แต่ถ้าใครจะเชื่อเรื่องการไปปรับกรรมในนรก ทำดีได้ขึ้นสวรรค์ หรืออะไรก็ตามที่วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ก็เป็นสิทธิ์ของเขา เรื่องความเชื่อเป็นเรื่องส่วนบุคคล ผมจะไม่ก้าวก่าย และไม่ได้มองว่าเรื่องพวกนั้นเป็นเรื่องไร้สาระ เพียงแค่เพราะผมไม่ได้มีความเชื่อแบบเดียวกัน

ผมนั่งเล่นโทรศัพท์มือถือไปอีกสักพัก ก่อนจะได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองดังมาจากด้านหลัง ร่างของเด็กหนุ่มตัวเล็กในชุดนักศึกษาที่เดินตรงมาหาทำให้ผมคลี่ยิ้มออกมา แต่ดูเหมือนว่าไอ้คนที่นั่งฝั่งตรงข้ามจะยิ้มกว้างกว่าผมเสียอีก

“สวัสดีครับพี่คุณ รอนานใหม่ อาจารย์ปล่อยช้าอะ ขอโทษนะครับ”

น้องรหัสของผมยกมือไหว้ด้วยสีหน้าขอโทษขอโพย ผมส่ายหน้า กำลังจะอ้าปากบอกว่าไม่เป็นไร แต่แล้วเสียงไอ้ธีร์ก็ดังแทรกขึ้น

“ปณณ พี่ก็นั่งอยู่ด้วยนะ ไม่ทักพี่เลยหรอ”

“อ้าว พี่ธีร์อยู่ด้วยหรอ อยู่ทำไม ไม่กลับบ้านไปอะ”

“ก็อยากเจอปณณไงครับ”

ถึงจะโดนขัดจนหัวทิ่ม แต่ไอ้ธีร์ก็ยังยิ้มปะแหละ กะพริบตาบึ้ง ๆ ให้น้องรหัสของผมได้อย่างน่าหมั่นไส้ ส่วนคนถูกจิบก็กลอกตามองบนจนผมที่รับบทผู้ชมนึกขำ

สองคนนี้ก็ป็นแบบนี้แหละ คนหนึ่งพยายามเข้าหาสุดชีวิต อีกคนก็ตมุดกตลอด ดูเหมือนจะไม่ค่อยสนใจ แต่ผมดูออกว่าปณณก็น่าจะชอบไอ้ธีร์อยู่เหมือนกัน คงแค่อยากรอเวลาให้แน่ใจเฉย ๆ มั้ง แต่นี้ก็หนึ่งปีกว่าแล้วนะ นานแล้วแฮะ ทำทางระดับความน่า

เชื่อถือในตัวเพื่อนผมของปณณคงจะต่ำเตี้ยเรี่ยดินน่าดู

“อะ...อันนี้โลกเซอร์ที่ปณณขอ เดี่ยววันนี้พี่จะกลับบ้าน ถ้าคัน เจอจะเอามาให้อีก แต่ลายมือแย่น้อยนะ” ผมยื่นสมุดกับชิตเรียน ปีกหนึ่งให้น้องรหัสที่ยกมือไหว้แล้วรับสมุดไปเปิดดู

“แย่อะไร ลายมือพี่คุณสวยจะตาย ขอขอบคุณมาก ๆ เลยนะครับ” ปณณยกมือไหว้ ส่งยิ้มกว้างให้พลางถามต่อ “แล้วนี่พี่คุณมีเรียนต่อ ไหม”

“ไม่มีอะ เดี่ยวพี่ติดรถไอ้ธีร์ไปลงตรงวินรถตู้ เราอะ”

“ไม่มี ปณณก็จะกลับคอนโดแล้วเหมือนกัน”

“เดี๋ยวพี่ไปส่งครับ ไอ้คุณ มึงนั่งรถเมลไปเองนะ”

พอได้ยินปณณพูดแบบนี้ ไอ้ธีร์ก็รีบเจดหัวผมทันที พอผมส่ง สายตาระอาไปให้มันก็ยกมือขึ้นตบไหล่พลางยิ้มซ้ำ

“ล้อเล่น ๆ เดียวกูไปส่ง แต่ปณณมานั่งหน้ากับพี่นะครับ พี่อยาก มีตุ๊กตาดาน้ำรดน้ำรัก ๆ”

“ตุ๊กตาน่ารัก ๆ ก็พี่คุณนี่ไง ให้พี่คุณนั่งกับพี่ธีร์ เดี่ยวปณณนั่งข้างหลังเอง”

ไอ้ธีร์เหล่มองมา ทั้งยังกวนตีนด้วยการยกมือขึ้นลูบแขนตัวเอง ไปมา ทำท่าขนลุก

“ชะ?! ไอ้คุณเนียเหวอตุ๊กตา ถ้าตุ๊กตาซั๊กก็ แอนนาเบลล์ก็น่าจะ ไซ้อะ”

“แอนนาเบลล์บ้านพ่อ” ผมยกมือขึ้นโบกหัวมันอย่างไม่สบ อารมณ์ แต่คนตัวสูงกว่าหลบได้อย่างฉิวเฉียด

“พี่ธีร์พูดอะไร แอนนาเบลล์ที่ไหน พี่คุณออกจะน่ารัก เนีย ตาโต ๆ ปากอิม ๆ หน้าหวานจะตาย”

น้องรหัสแสนประเสริฐออกตัวเถียงแทน ไอ้ธีร์ชำเลื่องมองผม อีกครั้งแล้วส่ายหน้า

“ปณณครับ ไอ้เนี่ยมันหวานแค่หน้า แต่นิสัยแหม่งกวนสันไม่ไหว”

“พี่คุณไม่เคยเห็นกวนปัดณ์เลย”

“ก็ปัดณ์โดนมันหลอกใจ ตัวตนมันจริง ๆ ไม่ได้เป็นแบบนี้”

“กูเป็นแบบนี้แหละ แค่กูเลือกปฏิบัติเฉย ๆ” ผมยกคิ้วใส่เพื่อน มันเป็นเรื่องธรรมดาที่บุคลิกบางอย่างจะเปลี่ยนไปตามบุคคลที่สนทนาด้วย อย่างปัดณ์เป็นรุ่นน้อง เป็นเด็กดี ผมก็จะเป็นพี่ที่ดีของปัดณ์ แต่พออยู่กับไอ้ธีร์ซึ่งแม่งก็กวนสันตินไม่เบา ผมก็จะเปลี่ยนไปเป็นคนกวนตินเช่นกัน

“เฮอะ ไอ้พวกตีสองหน้า”

ไอ้ธีร์ฟันลมหายใจพริต ก่อนจะหันไปพูดเสียงหวานชวนปัดณ์ กลับหอ โดยมีผมเดินตามไปห่าง ๆ เพราะไม่อยากไปขัดจังหวะ ทำคะแนน

ร่างสูงเดินนำพวกผมไปยังลานจอดรถแถวโรงอาหารกลาง พอเสียงปดลือกรดดังขึ้น ผมก็ต้องเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นว่าไอ้ธีร์เดินตรงไปเปิดประตูรถเบนซ์สีขาว แทนที่จะเป็น Audi คันที่มันใช้ประจำ

“มึงซื้อรถใหม่เหรอะ”

“เปล่า พอดีเมื่อวานลูกกูมันงอแง กูเลยเอารถพี่มาขับ”

“มึงมีพี่ด้วยเหรอะ” ผมถามขณะยัดตัวเองเข้าไปนั่งที่เบาะผู้โดยสารแล้วให้ปัดณ์ไปนั่งหน้า รู้จักกันมาเกือบสามปี ผมไม่เคยได้ยินมันพูดถึงครอบครัวตัวเองบ่อยนัก เข้าใจมาตลอดว่ามันเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวเหมือนกับผม

“ไม่ใช่ที่แท้ ๆ ลูกพี่ลูกน้อง ลูกลุงกูอะ แก่กว่ากูปีนึง นี่ไง หล่อปะ”

มันเปิดโทรศัพท์โชว์รูปถ่ายให้ดูในตอนที่โทรศัพท์มือถือผมส่งเสียงแจ้งเตือนข้อความเข้าพอดี

“เออ หล่อ ๆ” ผมขำเลียงแวบหนึ่งแบบไม่ได้ตั้งใจมองนัก มุ่งความสนใจไปยังหน้าจอโทรศัพท์มือถือตัวเองที่แสดงข้อความจากกรู๊ป

ไลน์ครอบครัว

“ใช่ปะ แต่หล่อน้อยกว่ากู”

“ไม่จริงอะ ปณณัว่าหลอกว่าพีธีร์ตั้งเยอะ”

“อ้าว ทำไมปณณัพูดจี้อะ พีธีร์องให้แล้วนะ”

“ก็ปณณัพูดจริง ๆ เนี่ย หล่อคม ใสแวนด้วย ฮอตเนิร์ดแล้วปะ สเปกเลย”

“ปณณั...”

ไอธีร์ลากเสียงงอแงขณะทีรถเริ่มเคลื่อนตัวออกจากลานจอด บทสนทนาพ้อแงแงอนตลอดทางทำเอาผมถึงกับส่ายหน้า จนไอธีร์ มาปล่อยผมลงตรงวินรถตู้ สองคนนั้นก็ยิ่งเถียงกันไม่เลิก

“กลับบ้านดี ๆ มึง เจอกันวันอังคาร”

“เออ” ผมปิดประตูรถ โบกมือลามันแล้วเดินไปยื่นเข้าคิวรอ รถตู้กลับบ้าน แค่คิดว่าจะได้กลับไปนอนอตุตุ ได้กินกับข้าวฝีมือแม่ หัวใจของผมก็พองโตไปหมด

ไม่มีที่ไหนสุขใจเท่าบ้านเราจริง ๆ

ผมกลับบ้านที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ก่อนฟ้ามีดเล็กน้อย และ ได้รับการต้อนรับเป็นอาหารมื้อใหญ่ที่รีเคเวสต์แม่ไปเมื่อวันก่อน ตลอดทั้งวันเสาร์ผมใช้เวลาอยู่ในสวนมะม่วงของครอบครัวซึ่งอยู่บริเวณด้านหลังบ้าน ช่วยคนงานเก็บมะม่วงที่กำลังออกผล บ้านของผมมีสวนมะม่วงอยู่ราว ๆ ห้าไร่ เป็นกรรมสิทธิ์ของคุณตาที่ยกให้แม่ของผมก่อนที่ท่านจะออกบวช ผมก็วิ่งเล่นในสวน ปีนป่ายต้นไม้มาตั้งแต่เด็ก ๆ พอได้กลับมาทำกิจกรรมเดิม ๆ กลับมาเจอบรรยากาศที่คุ้นเคย มันก็ช่วยผ่อนคลายความหนักอึ้งจากความเครียดลงไปได้บ้าง

เช้าวันอาทิตย์ เสียงนาฬิกาปลุกที่ดังขึ้นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างดิง ผมให้ออกจากห้วงนิทร่าอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่ถึงอย่างนั้นผมก็เฉื่อยไม่ได้ จึงสะลึมสะลือลุกขึ้นมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ก่อนลงไป

ช่วยแม่จัดเตรียมอาหารคาวหวานที่จะนำไปถวายหลวงตาที่วัด

พ่อของทุกอย่างพร้อม พ่อแม่และผมก็ออกจากบ้าน ตรงไปสมทบกับบรรดาญาติคนอื่น ๆ ที่วัดแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านเรา เป็นที่ที่หลวงตาจำวัดอยู่

“อ้าว ว่าไงเจ้าคุณ ไม่เจอกันนาน เป็นหนุ่มหล่อเลยนะเนี่ย”

เสียงของหญิงวัยกลางคนเอ่ยทักขึ้นเมื่อครอบครัวผมเดินเข้าไปสมทบภายในศาลา ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนในละแวกนั้นที่มาทำบุญถวายสังฆทาน

“สวัสดิ์ครับป้าออร์” ผมยกมือไหว้พี่สาวแท้ ๆ ของแม่ และส่งยิ้มให้ตามมารยาท แต่ในใจก็อดไม่ได้ที่จะนึกเบื่อหน่าย

ทุก ๆ ปีในวันคล้ายวันเกิดของหลวงตา บรรดาลูก ๆ ของหลวงตาซึ่งหมายถึงพวกลุงป้าและแม่ของผมก็จะมารวมตัวกันทำบุญที่วัดเป็นประจำ ผมก็ไม่ได้จะอดติอะไรกับวันรวมญาติหรอกนะ ถ้าไม่ใช่เพราะว่าพวกลุง ๆ ป้า ๆ ของผมชอบมาพูดชมหรือก้าวก่ายเรื่องส่วนตัวกัน อย่าง...

“ป้าว่าคุณผอมลงหรือเปล่า จะเป็นกระดูกเดินได้อยู่แล้ว เด็กสมัยนี้มันยังงั้นนะ ชอบไดเอตกันจนผอม แล้วดูสิ ผิวก็ขาวซีดเขียวออกไปโดนแดดบ้างหรือเปล่าเนี่ย”

คิดยังไม่ทันจบเสียงวิจารณ์รูปลักษณ์ของผมก็ดังมาตามลม

“ช่วงนี้งานเยอะนะครับเลยผอมลง คุณไม่ได้ไดเอตหรอก” ผมตอบเสียงเรียบ ลอบสบตากับพ่อแม่อย่างเหนียวใจ พ่อส่งสายตาปรามไม่ให้พูดอะไร ผมจึงต้องเงียบไว้

“เหรอ แล้วเรียนเป็นไงบ้างล่ะ เราเรียนอะไรนะ ภาษาอังกฤษใช่ไหม”

“ครับ ช่วงนี้ก็หนักหน่อย”

“ลูกป้าเรียนหมอก็คงหนักมากเหมือนกัน ไม่ได้กลับบ้านกลับช่องเลย แต่เรายังกลับมาบ้านได้ แปลว่าน่าจะว่างกว่าลูกป้า เรียนภาษา

คงไม่เห็น้อยเท่าหมอหรือมัง”

“...”

“ตอนมัธยมก็เรียนสายวิทย์มาไม่ใช่หรือ เสียตาย ทำไม่ไม่ไปเรียนหมอซะละ เรียนภาษาจบมาจะทำงานอะไรกัน เงินเดือนน้อยลำบากเปล่าๆ”

ป้าอวยยังไม่เลิกเข้าชี้ แม่ที่ยืนอยู่ข้างๆ เริ่มอึกอ๊ก ส่วนคนโดนวิจารณ์อย่างผมก็เริ่มจะเกิดอารมณ์ขุ่นมัวขึ้นมา

พูดเรื่องเดิม ๆ ตั้งแต่ผมอยู่ปีหนึ่งยันปีสาม เมื่อไรมันจะจบสักที ผมกำลังจะอ้าปากตอบโต้ โชคดีที่สามีของป้าอวยเอ่ยปรามขึ้นเสียก่อน ป้าจึงละความสนใจจากผมหันไปทักทายพ่อแม่ผมแทน ส่วนผมก็ลอบพ่อนลมหายใจหนัก ๆ ออกมาอย่างเหนื่อยใจ

นี่แหละคือสาเหตุที่ผมไม่ค่อยชอบวันรวมญาติ เพราะมีญาติบางคนชอบมาว่านวายเป็นชีวิตผมนี่ไง อย่างป้าอวยจริง ๆ ก็เป็นคนใจดีอยู่หรอก แต่ผมก็ไม่ค่อยชอบเวลาป้ามาพูดชม เอาลูกตัวเองมาเปรียบเทียบกับผม ชีวิตมันเป็นของผมไม่ใช่หรือ ผมจะเลือกเรียนอะไรมันก็เป็นสิทธิ์ของผมนะ

“เข้าไปหาหลวงตาทันเถอะ คุณช่วยแม่ยกถาดอาหารตามมาน้อย” หลังจากญาติมารวมตัวกันพร้อมพรัก แม่ก็หันมาบอกผม จากนั้นพวกเราช่วยกันยกข้าวของ ภัตตาหาร และสังฆทาน ที่นำมาถวายทั้งหลายเดินเข้าไปในศาลา

นับตั้งแต่คุณยายเสียไป คุณตาของผมก็จัดการแบ่งมรดกให้ลูกหลาน และออกบวชตั้งแต่นั้นมาซึ่งเป็นช่วงก่อนที่ผมจะจำความได้ด้วยความที่วัดอยู่ใกล้บ้าน พ่อกับแม่จึงพาผมมาทำบุญและพูดคุยกับหลวงตาบ่อย ๆ ผมจึงค่อนข้างจะคุ้นเคยกับท่าน และท่านเองก็เอ็นดูผมไม่น้อย แต่ก็เป็นการเอ็นดูที่มาพร้อมไม้พรมน้ำมนต์ที่หลวงตาชอบเคาะลงมาบนหัวผมแรง ๆ ละนะ...

“เป็นยังไงบ้างล่ะเรา พักหลังไม่ค่อยเห็นหน้าเห็นตา”

หลังจากถวายของและพูดคุยกันไปพักหนึ่ง เสียงแหบแห้งของภิกษุชราอายุเจ็ดสิบกว่า ๆ ก็ดังขึ้น ผมพนมมือไหว้ ส่งยิ้มให้หลวงตาก่อนตอบอย่างสุภาพ

“ช่วงนี้เรียนหนักนิดหน่อยครับหลวงตา ผมไม่ค่อยได้กลับบ้าน บ้าน แต่เดี๋ยวช่วงปิดเทอมก็จะกลับมาให้หลวงตาดูบ่อย ๆ แล้วละครับ”

“ดูแล้วก็คงจะหนักน่าดู”

นัยน์ตาสีขุ่นด้วยความฝ้าฟางไปตามวัยของหลวงตาจ้องเข้ามาในดวงตาคม คล้ายมองเห็นทุกอย่างในใจได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

ถึงหลวงตาของผมจะอายุเจ็ดสิบกว่าแล้ว แต่ยังคงแข็งแรงคล้ายคนเพิ่งเกษียณเท่านั้น ท่านเป็นที่นับหน้าถือตาของชาวบ้านแถวนี้มาก เพราะเวลาท่านพักอะไร เหตุการณ์นั้น ๆ ก็มักเกิดขึ้นเสมอจนมีคนแวะเวียนมาขอให้ท่านช่วยดูดวงให้อยู่เรื่อย ๆ แต่ท่านก็ไม่เคยรับบทท่านจะพักหรือเดือนท่านก็จะกล่าวเอง ส่วนกับผมก็มีเพียงแค่ครั้งเดียวตอนสมัยยังเด็กเท่านั้นที่ท่านเคยดูดวงให้ จากนั้นก็ไม่เคยพักอะไรผมอีกเลย ท่านคงจะรู้ว่าผมไม่เชื่อเรื่องโชคลาง แต่ก็ไม่เคยตำหนิต่อว่าอะไรผม

นาน ๆ ครั้งทีทุกคนจะได้มารวมตัวกันพร้อมหน้า บทสนทนาจึงค่อนข้างยาวนาน กระทั่งใกล้จะถึงเวลาฉันเพลทุกคนจึงกราบลาขอตัวกลับ ผมเข้าไปกราบลาหลวงตาเป็นคนสุดท้าย กำลังจะเดินออกไปสมทบกับพ่อแม่และบรรดาญาติ ๆ ที่ออกไปนั่งคุยกันต่อนอกศาลา แต่แล้วเสียงแหบแห้งก็ดังขึ้น

“ณคุณ”

“ครับ?”

“เอ็งขยับเข้ามาหาหลวงตาซิ”

ผมขยับเข้าไปใกล้ตามคำสั่ง ออกจะงุนงงเล็กน้อยที่หลวงตาเรียกชื่อจริงซึ่งหลวงตาเป็นคนตั้งให้ ท่านบอกว่าสิ่งดี ๆ ทุกอย่าง ทั้งความรักและความสุขจะได้อยู่กับตัวผม พ่อกับแม่เองก็เห็นพ้องกันว่า

ชื่อนี้มีความหมายดี ผมจึงได้ใช้ชื่อนี้มาตลอดยี่สิบปี

“ครับหลวงตา”

“มันใกล้ถึงเวลาแล้ว”

จู่ๆ หลวงตาก็เอ่ยขึ้น ผมงุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

“ครับ?”

“ช่วงนี้ดวงเอ็งไม่ค่อยดี เอ็งกำลังมีเคราะห์ หลายๆ สิ่งหลายๆ อย่างจะเกิดขึ้นกับเอ็งช่วงนี้ละ แต่มันก็ไม่ได้มีแต่เรื่องเลวร้ายเสมอไป เอ็งเกิดมาพร้อมกับบ่วงที่ติดค้าง เอ็งก็ต้องเป็นคนแก้ไข”

“...” คราวนี้ผมถึงกับอึ้งไปเลย ครั้งสุดท้ายที่หลวงตาทำนายดวงให้ผมก็เมื่อสิบปีก่อน ตอนนั้นผมจำได้ว่าท่านก็พูดอะไรทำนองนี้เช่นกัน แต่ผมไม่เคยเก็บมาคิดเป็นจริงเป็นจัง...

“แต่เอ็งคงไม่เชื่อละสิ”

“...”

“เอาเป็นว่าช่วงนี้เอ็งก็รักษาเนื้อรักษาทัวให้ดี สวดมนต์ชะบั้งอย่าช้าให้มาก เข้าใจไหม”

“ผมเป็นเด็กดีจะตาย ผมไม่เคยช้าเลยนะครับหลวงตา” ผมพิมพ์ทำเสียงแผ่ว แล้วก็ได้รับความเอ็นดูจากไม้พรมน้ำมนต์ที่เคาะลงบนหัวเสียงดังโป๊ก

“ไม่ช้าหน่อยนะสิ หลวงตายังจำได้ตอนเอ็งตกต้นมะม่วงในวัด ขาหัก ร้องไห้ลั่นไปสามบ้านแปดบ้าน”

“ก็ตอนนั้นผมยังเด็กนี่ครับ” ผมลูบหัวตัวเองป้อยๆ ไม่วายพิมพ์แก้ตัว

หลวงตาหัวเราะเบาๆ พลังหยิบม้วนสายสิญจน์ข้างกายขึ้นมา

“ยื่นมือมา หลวงตาจะให้สายสิญจน์”

ความปรารถนาดีของผู้ใหญ่ทำให้ผมไม่กล้าขัด ผมยื่นมือออกไปเบื้องหน้า ให้มือสั้นๆ ของพระชราภูกสายสิญจน์ให้

“อย่าถอดออก เข้าใจไหม”

“ครับ” ผมรับคำ หลวงตาพรมน้ำมนต์ให้ผมอีกสองสามที จากนั้นก็ให้ผมช่วยประคองไปนั่งที่หอนั้นเพื่อร่วมฉันเพลกับพระรูปอื่น

“ออกมาข้างเลยคุณ มีอะไรหรือเปล่า”

“หลวงตาผูกสายสิญจน์ให้ นะครับ แล้วคุณก็พาท่านไปที่หอนั้นเลยออกมาช้า” ผมตอบแม่ไปแบบไม่ได้กล่าวความจริงทั้งหมด ถ้าแม่รู้ว่าหลวงตาทักว่าผมกำลังจะมีเคราะห์ ช่วงวันหยุดที่เหลือผมคงไม่แคล้วถูกลากไปหาหมอ ดู หรือหาวิธีสะเดาะเคราะห์แน่ๆ

บรรดาลุงป้าชกชวนพ่อแม่ผมไปร้านอาหารริมน้ำ นั่งกินข้าวรับลมพลาญพูดคุยกัน พ่อแม่ตกปากรับคำ ผมจึงเดินตามครอบครัวกลับไปที่รถ และอดไม่ได้ที่จะเหลียวกลับไปมองศาลาวัดที่เพิ่งเดินจากมา

ผมไม่เคยเชื่อเรื่องดวงหรือโชคลางเลย แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้คำพูดของหลวงตาถึงก่อให้เกิดความกังวลอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน อาจจะเพราะท่านเป็นตาแท้ๆ ของผม เป็นคนที่ผมเคารพนับถือ ท่านเตือนผมด้วยความหวังดีแบบไร้จุดประสงค์แอบแฝง ไม่เหมือนพวกหมอดูบางคนที่ผมเคยเจอ ซึ่งชอบเรียกร้องค่าทำพิธีสะเดาะเคราะห์

ผมสะดุ้งตื่นระทึกๆ เพื่อเรียกสติ ก่อนเดินขึ้นรถที่พ่อสตาร์ทรอไว้แล้วพลาญคิดในใจ

‘ช่างเถอะ จะกังวลไปทำไม แค่มีสติระวังตัวตลอดเวลาก็พอแล้ว’

ตลอดช่วงเวลารับประทานอาหารกลางวัน ผมรู้สึกไม่ค่อยจะมีความสุขเท่าไร ทั้งที่อาหารอร่อย บรรยากาศก็ร่มรื่น แต่บทสนทนาของเหล่าญาติๆ ที่ฟังมากดดันผม ทำให้ผมเกิดอาการเบื่ออาหารขึ้นมาชะง่อนนั้น แค่นี้จะแนตกผมก็เครียดมากพออยู่แล้ว ยังจะต้องมาทนนั่งฟังคำวิพากษ์วิจารณ์จากพวกญาติๆ อีก แต่เพื่อรักษาหน้าพ่อแม่ผมเลยต้องฝืนยิ้มฝืนตอบ ทั้งที่ความจริงอยาก

จะลูกหนีออกไปจากโต๊ะเต็มแก่

“อย่าไปถือสาป่าเขาเลยนะคุณ ป้าเขาหวังดีนะ”

แม่เอ่ยปลอบผมเมื่อพวกเราลับขึ้นมานรถ ผมมองแม่ที่นั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับ ถอนหายใจดังเฮือกเป็นคำตอตอบ แม่จึงยกมือขึ้นลูบหัวผมเบา ๆ

“ไม่ต้องฟัง ไม่เครียดนะลูก สำหรับพ่อกับแม่คุณเก่งที่สุดแล้ว”

“ขอบคุณครับ” ผมยิ้มออกมาได้เมื่อได้ยินคำชมจากบุคลากร แต่ไหนแต่ไรพ่อกับแม่ไม่เคยบังคับผมเลยสักครั้ง พ่อกับแม่เพียงแคให้คำเตือนและคำปรึกษา โดยปล่อยให้ผมเป็นคนตัดสินใจเอง ทำให้ผมรู้สึกตัวเองโชคคิดกว่าพวกลูกพี่ลูกน้องอยู่มาก โดยเฉพาะลูกชายป่าอรรนะ หน้านั้นโดนบังคับให้เรียนพิเศษ ให้สอบเข้าคณะแพทยศาสตร์ เจอหน้ากันทีไรพี่แกก็บ่นให้ผมฟังทุกที

ชีวิตเราที่ไม่ได้เป็นของเรา ขึ้นอยู่กับคำสั่งของคนอื่น ต่อให้เป็นด้วยความหวังดี แต่ผมว่ามันก็น่าหดหู่อยู่ดี

ผมกลับมาถึงบ้านในช่วงบ่ายกว่า ๆ ก่อนขึ้นไปนอนพัก เล่นเกมไปเรื่อย ๆ สลับกับเล่นโซเชียล พอราว ๆ ห้าโมงเย็นพ่อกับแม่ก็ออกจากบ้านไปอีกครั้ง เพื่อไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นสมัยมัธยม จะบอกว่าพ่อกับแม่ผมนะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ชั้นประถม แล้วก็มาตกลงปลงใจคบหากันช่วงมัธยมปลาย พอเรียนจบก็แต่งงาน และมีผมเป็นลูกชายคนเดียว ผมว่าเป็นความสัมพันธ์ที่น่ารักดีนะ

เมื่อทั้งบ้านเหลือเพียงผม ความว่างเปล่าก็ทำให้ผมเริ่มจะเกิดอาการคิดมากขึ้นมาอีกครั้ง การเป็นลูกคนเดียวสำหรับผมนั่นกดดันไม่น้อย ถึงผมจะได้รับความรักอย่างเต็มที่ แต่มันก็มาพร้อมกับความโดดเดี่ยวเช่นกัน ผมไม่มีพี่น้องรุ่นราวคราวเดียวกันให้ปรึกษา ทั้งยังต้องมานั่งคิดมากว่าอนาคตจะสามารถเลี้ยงดูพ่อแม่ให้สุขสบายได้หรือไม่

บอกตามตรงว่าตอนนี้ผมไม่ได้มีเป้าหมายอะไรเลยในชีวิต ผม

เลือกเรียนเอกภาษาอังกฤษแค่เพราะรู้ว่าไม่ได้ชอบการเรียนสาย
วิทยาศาสตร์ขนาดนั้น และเกรดภาษาอังกฤษของผมนั้นก็อยู่ในระดับใช้ได้
แต่ถามว่าจบไปอยากทำงานอะไร คิดว่าจะไปทำอะไร ผมนั้นก็ยังไม่
สามารถตอบได้เช่นกัน

เสียงร้องรำทำเพลงจากลำโพงบ้านฝั่งตรงข้ามดังมาเข้าหู
รบกวนโสตประสาทผมที่มีเรื่องเครียดอยู่เป็นทุนเดิม จนทำให้ผลอนี้
หน้าเล็กน้อย และเดินไปหมุนกระจกหน้าต่างบานเกล็ดลงเพื่อปิด
กันเสียงเพลง ซึ่งก็ไม่ได้ช่วยให้เสียงเบาลงเท่าไร แต่จะไปว่าอะไรเขาได้
ได้ข่าวว่าลูกชายเจ้าของบ้านเพิ่งสอบติดราชการ ทางบ้านก็เลยจัดงาน
ผูกข้อมือข้อมือเลี้ยงฉลองกัน

วันดี ๆ แบบนี้ผมก็ไม่กล้าเดินไปบอกให้หรีเสียง ทำให้เขาเสีย
บรรยากาศหรอก และจริง ๆ มันก็ไม่ได้อีกทีก็อะไรขนาดนั้น ผมแค่
เป็นคนไม่ชอบให้มีเสียงรบกวนเฉย ๆ

ผมออกจากบ้าน ซีมอเตอร์ไซค์ไปซื้ออาหารกับเบียร์สามสี่
กระป๋องกลับมาเป็นอาหารเย็น พอกลับถึงบ้านก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนชุด
เป็นเสื้อยืดกับกางเกงวอร์มขายาว จากนั้นก็นั่งละเลียดกินผัดกะเพรา
หมูสับแกงส้มเบียร์ พลังคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเรื่อย

ผมอยากจะเลี้ยงดูพ่อแม่ให้ดี อยากมีกิจการที่มั่นคง ทว่าก็
อย่างที่รู้ ๆ ว่าภาวะเศรษฐกิจประเทศเราไม่เอื้ออำนวย อัตรากา
รแข่งขันทางานสูงลิบลัว ถ้าเกรดผมไม่โดดเด่นเตะตา การจะได้งานแรก
ที่เงินเดือนเหมาะสมทำคงจะเป็นไปได้ยากมาก ๆ

แล้วผมก็ดันมาคะแนนตกอีก ให้ตายสิ!

เวลาผ่านไปจนกระทั่งสามทุ่มกว่าแล้ว พ่อแม่ยังไม่กลับมาบ้าน
เสียงเพลงจากบ้านตรงข้ามก็ไม่มีทำที่ว่าจะสิ้นสุด รวมไปถึงสติของผม
ที่เริ่มจะพร่าเลือนด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ ปกติผมไม่ค่อยดื่มเหล้าดื่ม
เบียร์ยกเว้นแต่เวลามีเรื่องเครียด และผมก็ไม่ใช่ว่าคนคอแข็งมากนัก
ดังนั้นเบียร์สามกระป๋องก็เพียงพอที่จะทำให้ผมหน้าแดงและตกอยู่ใน

สภาวะเมามาย

“หนววกหูชะมัด...” ผมนิ้วน้าอย่างหงุดหงิดเมื่อเสียงเพลงคาราโอเกะยังดังขึ้นไม่ขาดสาย ร่างกายก็ร้อนไปหมดชวนให้อึดอัด ผมตัดสินใจลุกขึ้นยืน มือข้างหนึ่งถือกระป๋องเบียร์ที่ยังเหลืออีกครึ่งเดินโซเซไปยังประตูบ้าน เปิดประตูออกไปด้านนอก

ภาวะขาดสติทำให้คนเราทำอะไรแปลกๆ ได้เสมอ อย่างตอนที่ผมเปิดประตูออกมาทิ้งตัวลงนั่งรับลมที่หน้าบ้าน แทนที่จะเลือกเดินไปเปิดแอร์ในห้อง สายลมเย็นๆ ในยามค่ำคืนช่วยคลายความร้อนในร่างกายได้จริงๆ แต่พอออกมานอกบ้าน เสียงเพลงอีกทีก็จากบ้านฝั่งตรงข้ามก็ดังขึ้นด้วยเช่นกัน

ผมเดาะลิ้นอย่างหงุดหงิด หันซ้ายหันขวาก่อนลุกขึ้นยืน มุ่งหน้าเดินเข้าไปยังสวนมะม่วงที่อยู่ด้านหลังบ้าน

ตอนนั้นผมไม่คิดอะไรเลย คิดแค่ว่าต้องการหาที่เงียบๆ อยู่กับตัวเองตามลำพังก็เท่านั้น

ถ้าไม่ใช่คนขำนาญพื้นที่แล้วเดินเข้ามาในสวนมืดๆ แบบนี้คงไม่วายหัวที่มटकุ้นน้ำ แต่ผมอยู่ที่นี้มาตั้งแต่เกิด ความเมาจึงไม่ใช่อุปสรรคในการเดินลัดเลาะไปตามสวน ยิ่งเดินเข้าไปลึก เสียงเพลงก็ยิ่งเบาลงๆ เมื่ออยู่ท่ามกลางต้นไม้และอากาศเย็นสบาย ด้วยความเมาผมจึงทรุดตัวลงนั่งที่โคนต้นมะม่วง ก่อนจะเลียดตี้มเบียร์ที่เหลือต่อ

ผมเงยหน้าขึ้นมองด้านบน จากมุมที่ผมมองท้องฟ้าถูกกิ่งไม้ใบไม้บดบังไปบางส่วน แต่ก็ยังเห็นได้ชัดว่ามันเจือด้วยสีแดงเข้มจากเมฆฝนที่ตั้งเค้า ออกจะแดงผิดปกติ ทั้งยังบดบังท้องฟ้าไปหมดจนมองไม่เห็นดวงจันทร์และดวงดาว

อ้อ เหมือนผมจะเห็นที่เขาชรักันไนโซเซเสียว่าคืนนี้จะเกิดจันทรุปราคา งั้นก็ไม่แปลกใจแล้วละว่าทำไมท้องฟ้าถึงได้มืดกว่าทุกวัน

บรรยากาศรอบกายเงียบงันแปลก ๆ แสบจะไร้เสียงจิ้งหรีดเรไร
ทว่าผมที่มีสติสัมปชัญญะไม่ได้มึนร้อยไม่ได้คิดเฉลียวใจ ยังคงยกเบียร์
ขึ้นดื่มจนหมด ตั้งใจว่าจะนั่งรับลมอีกสักพักหนึ่งแล้วค่อยกลับบ้าน
แต่สายลมเย็นสบายที่พัดต่องายก็ทำให้เปลือกตาของผมหนักขึ้นทุก
ที ๆ สุดท้ายผมก็ผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

...

“ทางนั้น!”

เสียงโหวกโหวกโวยวายจากที่ไกล ๆ ดังแว่วเข้ามาในหู ปลูกผม
ให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ผมลืมตาขึ้นอย่างงัวเจียว กะพริบตาถี่ ๆ พยายาม
ปรับสายตา กับแสงสว่างจ้าในยามเช้า

แวบแรกผมงุนงงตกใจไม่น้อยที่ลืมตาขึ้นมาแล้วพบว่า เบื้อง
หน้าเป็นผืนดินที่มีหญ้าขึ้นแซมเป็นหย่อม ๆ แต่พอนึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืน
ผมดื่มเบียร์จนเมาแฉ่ เผลอเดินเข้ามานั่งในสวน ความตกใจก็คลายลง
“พบตัวแล้ว!”

กระทั่งมีคนแปลกหน้าเดินมาล้อมรอบตัวผมนั่นแหละ หัวใจที่
เต้นช้าลงแล้วก็กลับมาเต้นโลดในอัตราที่เร็วเร็วกว่าเดิม

“คุณเกล้าฯอรับ!”

“...”

เดี๋ยวนะ...ผมจำได้ว่าเดินเข้ามาในสวนมะม่วงหลังบ้าน ถ้าจะ
เจอใครก็ควรจะเป็นลุงป้าน้าอาคนงานที่ผมรู้จักคุ้นเคยสิ ไม่ใช่คน
แปลกหน้าพวกนี้

“ท่านออกญา^๑ แลท่านหมื่นสั่งให้พวกบ่าวตามหาคุณเกล้าเสียด
หลายวันเทียว คุณเกล้าไปที่ใดมา แลเหตุ...เหตุใดจึงมาอยู่ในป่าเช่นนี้
ได้เล่าฯอรับ”

^๑ คำว่า ‘ออก’ เป็นคำที่ใช้หน้าบรรดาศักดิ์ในเชิงยกย่อง คนทั่วไปใช้เรียกขาน
ผู้มีบรรดาศักดิ์สูงกว่า เช่น ออกญา ออกพระ ออกหลวง เป็นต้น

เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยถามผมด้วยน้ำเสียงโล่งใจปนเกรงกลัว ผมได้แต่นั่งงง ศีรษะที่ปวดตื้อๆ เป็นอุปสรรคในการเรียบเรียงความคิด แต่ถึงผมจะไม่ได้แสบก็อยู่ก็คงไม่ช่วยให้เข้าใจเหตุการณ์เบื้องหน้ามากขึ้นสักเท่าไร

ตรงหน้าผมคือกลุ่มผู้ชายที่ดูแล้วน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับผม แต่พวกเขาสวมใจกระเบน ไม่สวมเสื้อ ไร้ผมทรงมหาดไทย แต่ละคนมีร่างกายกำยำ บางคนฟันดำมะเมื่อม สภาพเหมือนหลุดมาจากกองถ่ายละครย้อนยุค

ไม่ใช่แค่การแต่งกายที่แปลก แต่การพูดจาและท่าทางก็ดูแปลกแบบสุดๆ พวกเขาถือสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นดาบเอาไว้ บ้างก็มองผมด้วยแววตาโล่งใจ บ้างก็มีแววตาเคร่งเครียดปนหัวนเกรง

แล้วเมื่อก็พวกเขาเรียกผมว่าอะไรนะ คุณเกล้าฉันหรือ

ผมพูดไม่ออก ได้แต่นั่งมองพวกเขายืนคุยกัน บางคนก็ตะโกนเรียกหาพรรคพวกด้วยศัพท์แสงโบราณ ยิ่งผมมองพวกเขาก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ

ตอนนั้นถึงผมจะเมา แต่ก็ยังมีสติพอจะจำได้ว่าตัวเองเดินเข้าไปในสวนมะม่วงด้านหลังบ้านแน่นอน แล้วสวนมะม่วงบ้านผมก็ไม่ได้มีกองถ่ายละครย้อนยุคที่ไหนมาขอใช้สถานที่ถ่ายทำด้วย แล้วคนพวกนี้คือใครกันล่ะ...

“คุณเกล้า คุณเกล้าขอรับ”

เด็กหนุ่มคนนั้นยังเอ่ยเรียกผมด้วยชื่อของใครสักคนที่ผมไม่รู้จักซ้ำๆ ลำคอของผมพลันแห้งผาก หัวใจเต้นแรงจนแทบกระดอนออกจากอก สัญชาติญาณร้องลั่นว่านี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดา

ผมเคยอ่านนิยาย ละครที่ตัวเอกย้อนเวลากลับไปในยุคอดีต มันมีพลอตเรื่องแนวๆ นี้อยู่มากมายเสียวละ ผมคิดเสมอว่ามันก็เป็นแค่เรื่องที่แต่งขึ้น เป็นเพียงจินตนาการของนักเขียนหรือคนทำละคร แต่สิ่งที่กำลังเผชิญอยู่ตอนนี้ทำให้ความเชื่อของผมถูกสั่นคลอนอย่าง

รุนแรง

แต่ไม่น่า...มันต้องไม่ใช่สิ...เรื่องพวกนั้นเป็นแค่เรื่องที่ตั้งขึ้น
บางทีผมอาจจะยังไม่ตื่น มันเป็นแค่ความฝัน
ผมคงไม่ได้ย้อนเวลากลับไปในอดีตหรอก...

๒

พานพูน

ก่อนหน้านี้ถ้ามีใครมาบอกผมว่าไอ้เรื่องทะเลลุมิตีเข้าไปอยู่ในสมัยก่อนเป็นเรื่องจริง ผมคงคิดว่าเขาดูละครพีเรียดมากจนอินเกินไป แต่ดูเหมือนว่าตอนนี้ผมจะต้องคิดใหม่ เพราะสถานการณ์ที่ผมกำลังเผชิญอยู่นั้นออกจะ...ประหลาดสุดๆ

“พวกคุณเป็นใคร” หลังจากตกใจจนพูดไม่ออกอยู่พักใหญ่ ในที่สุดผมก็หาเสียงตัวเองเจอและกลั่นใจถามออกไป ทว่าปฏิกิริยาของกลุ่มคนตรงหน้ากลับกลายเป็นการชะงัก สายตาที่พวกเขาเมองผมนั้นเต็มไปด้วยความประหลาดใจ คล้ายไม่เข้าใจคำถาม

“คุณเกล้าว่าอะไรหนอรับ”

“พวกคุณเป็นใคร ที่นี่ที่ไหน” ผมถามย้ำ แต่นั่นกลับยิ่งทำให้แต่ละคนมีท่าทีงุนงงหนักขึ้น

“คุณเกล้าจำไม่ได้ฤอรับ”

เด็กหนุ่มคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดและเป็นคนพบตัวผมเอ่ยถามขึ้นด้วยท่าทางวิตก ผมรู้สึกคุ้น ๆ หน้าเขาอย่างไรชอบกล แต่ก็ถูกความตกใจเมื่อได้ยินชื่อของใครก็ไม่รู้ที่พวกเขาใช้เรียกผมซ้ำ ๆ แบบนั้นกลบ